Az emberiség ősnyelvének egyenes ágú leszármazottja

avagy: a magyar nyelv nélkül a világ még beszélni sem tudna

(Részlet *A magyar nyelv, a szóképek nyelve* című, hamarosan megjelenő füzetből)

Sir John Bowring:

„Az egyiptomi templomok mennyezete – mely egyetlen szikladarabból készült – megmagyarázhatatlan. Senki nem tudja, honnan származik, mely helyről hozták ezt a furcsa, bámulatos masszát. Hogyan szállították, emelték föl a templom tetejére. A magyar nyelv eredete ennél csodálatosabb fenomén. Aki megoldja, isteni titkot fog boncolgatni, és a titkok első tézise: Kezdetben vala az Ige, és az Ige az Istennél vala, és az Ige maga vala az Isten."

Kezdetben vala a Szó, és a Szó az Istennél vala, és a Szó vala a Hatalom. Aki kapta a Szó hatalmát, az kapta a Tudást. És a Tudás – Hatalom.

Avagy, miért van késhegyre menő harc évszázadok óta a magyar nemzet – a tudás népe – teljes kivéreztetéséért?

Miért mozgatnak meg minden erőt történelme meghamisításáért, eredetének, múltjának elsötétítéséért, nyelvének becsmérléséért?

Miért tesznek meg mindent értékei, megvalósításai tönkretételéért, életszínvonala lesüllyesztéséért, ellehetetlenítéséért, elzüllesztéséért, beteggé tételéért, végül kiveszejtéséért?

A **Szó,** a **Nyelv** a titkok nyitja, és a **Tudás** isteni ajándéka! Ez az irigység, a gyűlölet oka!

Ezért és a Kárpát-medence birtoklásáért volt szükség két világháborúra, több százmillió ember halálára!

Még a magyarutáló, magyargyűlölő, magyarveszejtő Habsburgok uralta monarchia idején, magyarságsüllyesztő, lealacsonyító szándékkal meggyökereztetett hivatalos változat szerint, a magyar nyelv egy értéktelen, kutatásra érdemtelen hordalék nyelv, mivel 90%-ban tele van a körülöttünk élő népek nyelvéből átvett vendégszavakkal. Ezek, a magyargyűlölők, magyarságveszejtők által megvezetett, mai cionista-liberális gyökerű akadémiai nyelvészek – akik, ha jól megnézzük, nem is magyarok, csak beszélik a nyelvünket – megbízásuk szerint azzal érvelnek, hogy az égvilágon mindent mi vettünk át másoktól. Tőlünk csak a bőgatyát, a fütyülőspálinkát, a fokost és a kipödörhető huszáros bajuszt kapta a világ.

Ez annyira igaz, mint Glatz Ferenc történész magyarbecsmérlő szörnyteneleмkönyvének minket gyalázó, megalázni akaró állítása, mely szerint Árpád magyarjai asszonyok és gyermekek legyilkolásában lelték gyönyörűségüket. Ehelyett írhatott volna saját véresszájú zsidó őseinek kánaáni népirtó hadjáratairól, akik*: „teljesen kipusztítának mindent, ami csak vala a városban, a férfitól az* ***asszonyig, gyermektől*** *az öregig, sőt az ökörig, juhig és a szamárig, fegyver élivel."* (Józsué 6:21) *„És ne kedvezz néki, hanem öld meg …férfit,…****asszonyt, …gyermeket, …csecsemőt****, …ökröt, … juhot, … tevét, … szamarat."* I. Sámuel 15:3

Ennek menjen alá, prof. Glatz!! A magyarok nem voltak ilyen disznók soha! Gondoljon bele. Micsoda halálmegvető bátorságot követelhetett meg egy állig felfegyverzett zsidó harcostól, mikor szembement a számára oly nagy életveszélyt jelentő… ellenséges pólyás csecsemővel, és annak gyilkos szándékát megelőzve, vívótudását kicselezve, kardjával felnyársalta, vagy igazságérzettől áthatottan kettéhasította a gőgicsélő ádáz ellenséget. Egyet, tízet, húszat? Ameddig bírta szusszal. Majd a gyönyörűség magasztos érzésétől áthatva, azzal eltelve, elégedetten nézte a velejéig romlott, rendkívül veszélyes kétarasznyi, esetleg kétnapos terrorista (ez az önök kedvenc szava) bűnökkel terhelt vérét szétfröcskölni! Képzelje el magát ebben a szerepben, és tegye át a mába. Melyiket vállalná: a zsidó „h/ős" vagy a csecsemő szerepét? Bizony, ez azért hatalmas stratégiai felkészültséget, és főleg, egy egész életre szóló embertelenségre nevelést követelt meg. Ide nem volt elég a magyaros görbe láb. Ide görbe lélek kellett. Vagy az emberi érzés teljes hiánya, a vadállatias torokátharapó bestiális hajlam. És az ön csecsemőgyilkos fajzata ezt a sorsot szánja ma a palesztinoknak, és idővel a magyarságnak, s minden olyan népnek, nemzetnek, mely világuralmi terveinek útjában áll!

Nos, a fent említett fingugró nyelvészek zöme is abból a makulátlan, ártatlan, szendelelkű, csecsemőgyilkos fajból való, csak ők most nyelvet gyilkolnak. A magyar nyelvet. Nekik életelvük, hogy amit nem tudsz meggátolni, annak állj az élére, és akkor tetszésed szerint tudod félreyezetni, zsákutcába terelni, zátonyra futtatni.

Ám ezekkel a fingugrókkal ellentétben idegen nyelvészek hozzák a bizonyítékokat, hogy rengeteg ősmagyar szógyök az alapja oly nyelvekben levő kifejezéseknek, mint az angol, német, görög, latin (közvetve a francia, olasz, román stb.). Varga Csaba sok példát felhoz ***A kőkor élő nyelve*** című könyvében. ő a latin, angol, görög nyelvekkel veti össze a gyököket.

A magyar nyelv becsmérlőinek nagy pofon volt ***Mario Alinei: ősi kapocs*** című műve, mely föladta nekik a ruhát etruszk-magyar vonatkozásban. Mára már bizonyossá vált a fordított irány, a **magyar gyökök 90%-a** jelen van az európai és más nyelvekben!

Példának lehet venni a **kör** szógyököt és magyar változatainak egész hosszú sorát, mely idegen nyelvekbe épült. Honnan tudjuk, hogy nem fordítva van? Onnan, hogy a gyök csak a magyar nyelvben értelmes szó, az átvevő idegen nyelvben, mint gyök, nem jelent semmit, és csak a magyar nyelvben van hallatlanul bőséges, szerteágazó, értelmes szóbokra. Ha az alábbi szavak bármelyikét kiejtjük, szinte szemünk előtt látjuk a **kör** alakú tárgyat vagy a **kör**rel, **kö**rös mozgással kapcsolatos ismertető jegyeit. Ebből ered a **kö**rönd, **kö**röm, **ko**rong, **kor**lát, **kor**ona, **ker**eng, **ker**ítés, **kar**ol, **kar**ika, továbbá hangmódosulással **gur**ul, **gör**dül, **gir**be, **gur**ba, **gör**bül, **gyűr**ű, **for**og, **fer**geteg, **för**geteg, **for**gószél (**tor**nádó) **fúr**ó, de a **für**dő vize is **kö**rülvesz. A **für**dik, **für**ög, élénk **for** gyök a Czuczor–Fogarasi szótár szerint, de a **kú**rál fogalmában is benne van az átfogó, **kör**ülvevő gondoskodás. Aki **für**kész, az alaposan **kör**ülnéz, és **kör**be **per**dül a **ker**ingőt táncoló. Hem**perek**ve, höm**pörög**ve **gur**ul a hen**ger.** A **ger**ely kerek keresztmetszetű hajítófegyver. A **hur**ok **kör**ülkötés, és a **hur**ka keresztmetszete **ker**ek. A **fúr**ó is **kör**be **for**og.

Valamennyi adja a **kör,** a **for**gás gondolatát. **Kö**röm, **kor**ona, **kö**rönd, mind **kör** alakú. A **kar**ika **gur**ul, mint a **gur**iga, a hen**ger gör**dül, a **gyűr**ű **kör**ülölel, de **for**og is, és a **för**geteg, a **for**gószél is.

Talán a **vár** szónak is van köze a **kör**höz, mivel be**ker**ített, és az ud**var** (odu**vár**, udu**var**) is **ker**ítéssel el**ker**ített, akár a **kor**látolt szellemi képességű, magyartalan **kor**mány által **kor**donnal el**ker**ített **Or**szágház. A körrel hozzák kapcsolatba E**ger**t, **Győr**t Az **or**szág szót a Cz–Fo szótár **úr**ság, **ur**ság, **ur**ságként írja. De máshol is olvastam, ahol az **or**szágot, mint **kör**ülhatárolt területet, **úr**ságnak írta, mint egy nagy **ker**ek uradalom. Talán még az önálló **vár**osállamok idejéből maradhatott fenn, mára más jelentést kapván. Ebből van az **úr**ság – *ság* lett a *ság* képzőből –, a régi írásokban, mint **ur**uság is, és végül **or**ság. Az **r**-ből ítélve az **ur**ság, **ur**ság, fallal védett épületből egy ud**var**tartó magas tekintély által felülvigyázott **kör**ülha-*tár-olt* **ter**ületet sejtet. Románul ezt *tar*a-nak írják. **Kör**nyék, **kör**ség, **kur**ság, **ur**ság. De Varga Csaba ezt a **har** szógyökből vonatkoztatja, mely hegyet jelent, és amelynek ősi jele egy egyenlőszárú **hár**omszög két oldala, mely csúcsra utal: **Har**gita, **Har**sányi-hegy **H/Ar**arát, **Har**/Megidó, mely hegyvidék, **har**ság, **har**ság, így lehet ország. De a hegy **or**om is, és az is hozhatja az **or**ság szót. Elképzelhető a **har** gyökből származás, hisz a Magyarország címerében ott van a **hár**mas hegy. És a **hár**om is, akár a hegy – hajdan **har** – ugyanabból a **har** gyökből indul, és ősi jele is az.

A **ker**ek **ker**ék forog a sze**kér**ben. Szintén Varga Csaba írja, hogy a **szekér** két szó: **Szák** (iszák), amiben visznek valamit, és a **ker**ekek, melyen **gör**dül. **Ker**ekes szák vagy szák**ker**ék. Szák**ker**ből lett a sze**ker** (Csíkban még ma is ez a neve.), sze**kér**. Mint a fán levő szákból, a fánszák-ból, faszák-ból a fészek. A múlt században is volt ilyen névalkotás. Például a mozi, mely a mozgókép rövidítése volt. De még számos ilyenre bukkanunk, ha keresgélni kezdünk. A magyar nyelv alkalmas az értelmes szótársításokra, rövidítésekre értelemvesztés nélkül.

Még megfigyelhető, hogy mindegyik **kör** gyök módosulatában ott az **r** hang. A **kör**, a **for**gás fogalmát nem lehet kifejezni **r** hang nélkül. Ezt a kisgyerek tudja a legjobban, amikor **for**gó játékai használata közben senkitől nem befolyásolt, őseredeti természetes indítatásból **brrr**, vagy **prrr** hangon kísér. Még a mo**tor**ban is benne van. Ez is ősmagyar gyökből épül: **mot**oszkál, **mat**at, **mot**ollál, hangmódosulással **moz**og (Czuczor–Fogarasi), mint a **moz**dony. De mot**for**, hisz **for**ogva **moz**og a motor. Tehát a magyar gyökökből is jól levezethető.

De a **kör**ből jönnek a latin **cir**cus, **car**, **cor**tina, **cur**va szavak. Majd innen a latinhoz kötődő nyelvekbe, például a románba is: **cer**c (**kör**), **cor** (**kór**us), **cor**t (**kör**/sátor). De ezzel kezdődik a **cor**tex, **co**aja (héj, **ké**reg), **cor**idor (**kör**/folyosó), **cur**ea (öv, meghajtó szíj), **cur**ios (**kör**bekérdezősködő kíváncsi). Vagy **cur**te cu **gar**d (**ker**ített udvar), **cur**sa (**kör/**járat), **cur**ba (kanyar, út**gör**bület), **cur**va (**gör**be életutat járó, erkölcsileg lesüllyedt nő). De a franciából átvett (**tour**) **tur** (**kör**verseny), **tur**neu (**kör**utazás) és a **for**aj (mély**fúr**ás) is a **kör** hangmódosult gyökét adja. És a **for**fota (**sür**gés, **for**gás). A **gir** gyök a magyar-latinból, olasz **gir**o útján jutott el nem is oly régen a románba: **gir**ator (**for**gó), **gir**atie (**pör**gés), sens **gi**ratoriu (**kör-for-**galom).

Ennek ellenére, ha megnézzük ezek az átvett **cor, for, gir, cer, gar** gyökök, szótövek, bár adják a **kör**, a **for**gás gondolatát, önmagukban nem jelentenek semmit, és az átvevő idegen nyelvben nem alkotnak szóbokrot. Nem kizárólag a **kör**rel kapcsolatos szavak alkotóelemei. A **cur** sem, pedig toldalékaival ennek van a legtöbb köze a körhöz, de ez a szó a népnyelven segg-et jelent. A **cer** lehet *kérek,* de *égbolt* is. A **cer**-rel kezdődő szavak a román–magyar szótárban másfél oldalt tesznek ki két oszlopban, de jelentésükben nem kötődnek a kör fogalmához. Hetvenegy **cer** címszóból tizenegy közelíti meg a **kör** fogalmát és majdnem ugyanennyi – kilenc – a kéregetéssel kapcsolatos. Hatvanegy **for** tőből csak három a **for**gással kapcsolatos. Tizenegy **gir** tőből hétnek van köze a **for**gáshoz. A harmincegy **gar** szótőből csak egynek, ez **ke**rítést jelent.

A szlávból románba átvett **voi**nic kifejezés, a magyar **baj**nok szóból ment a szlávba, bár a magyar **baj**nok szót is a szláv **vojnik**ból származtatják „hivatalosan" a szamár- és tevepusztítók utódaiból magyarrá előlépett nyelvészek. Ám „**bajban vannak"**, mert a gyök – **baj** – csak a magyarban érthető, itt van szóbokra. **Baj**lódik, **baj**os, **baj**keverő, **baj**társ ragozott, képzős és összetett szavakban jelenlevő változatai. A **fáj**dalom **jaj**ongó **j** hangja tűnik ki, ha nagy a **baj**. Az **jaj**gat, **ja**jong, akinek **fáj,** aki **vaj**údik, **vaj**lódik (Cz-Fo gyökszótár), ebből jön a román ***vai*** *de mine!* (jaj nekem!). ***Vai*** *si* ***amar*** (**jaj** és ke**ser**ű**ség**), mindkét szó gyöke ősmagyar eredetű, mert az **amar** – ke**ser**ű szó is a magyar **mar** gyökből ered. Varga Csaba felsorakoztatja a szóbokor további gyökváltozatait: **mar**/dos, **mor**/gás, **mér**/ges. A folyó **mar**tját a víz sodrása **mar**ja ki, a le**mall**ó föld után **mar**adó **mar**advány a le**mar**t **mar**t, ebből jön hangmódosulással a **par**t, **par**tból lett a latin **por**tus (kikötő), a román **port**. De a le**mall**ásból lett a román **mal** (part). S a sor folytatható. Még a rómaiak hitvilág-béli háború istene, **Mar**s is ebből ered. A háborúban egymást **mar**ják élesben az ellenségek, és ez sok-sok **mar**dosó ke**ser**ű következménnyel jár. Ami **mar** az **sér**t, abból vér **ser**ken a **ser**, **sér** a **sér**elem, **sér**ülés fogalmának hatalmas magyar nyelvi szóbokorral rendelkező gyökszava. Ez van a **mar**óan ke**ser**ű szóban, mely a**mar**, a**mer**, a**mar**o, a**mar**a alakban jelentkezik a latin nyelvekben.

Ezen kívül még rengeteg magyar gyök található a latin illetve a francia, román és a többi latin nyelvben. E magyar gyökök nélkül nem is lenne teljes ezen népek nyelve!

Magyar nyelvi gyökök nélkül még szólni sem tudnának!

Ennek ellenére ezen idegen nyelvekben e gyökök önmagukban nem jelentenek semmit. Csak toldalékkal, de azok legtöbbször eltávolítják az eredeti értelemtől. Nem jön létre körülöttük a **gyök alapértelmét hordozó**, **alapértelmi változás** nélküli szétágazó szóbokor!

A fentiek fényében, itt, a gyökértelen dák-római altatómesék árnyékában, miért kell szégyellni egy nyelvet, mely régebbi a jelenlegi európai nyelveknél? A románnál jóval, hisz a latint közvetve, az is a magyarból származik! És a dákok is magyar nyelvű nép volt! Sarmisegethuza = **Származi sziget usza** – származi, szár = ered, ág, elágazó. Vagy Zibeleszurdosz trák villámisten, melynek magyar olvasata **Zipp bele szurdos** (A villám nyilaival, Bíró Lajos szerint)

Akár a Kolozsvár nevéhez ragasztott, a város helyén valaha létezett dák település neve, **Nap**oka, mely a **nap** gyökből indul, a napimádó nép tiszteletét fejezi ki, akkori magyar nyelven. Ez igazolja, hogy Kolozsvár ősrégi magyar település helyén épült!

A magyar nyelvben a szavak gyökei: **láttató, tömören leíró** jellegűek. Varga Csaba visszatérő megjegyzése: *„A kőkor szava a kép".* A mi nyelvünkben már a hangok is önmagukban kifejezők. Pl.: a ***cs***, a ***c*** hangok kicsinyítés, becézés, a ***ny*** az elnyúlás, elnyújtás fogalmát sugallja. Szinte nincs olyan szó, melynek gyöke, alapszava, ne lenne ma is érthető, mivel azok az ember által **látott** élőlények, tárgyak, természeti tünemények képének az **elmében** kiváltott hatása nyomán a **nyelv** által hanggá alakuló **szóképei.** Pl.: ***villám*** villan, ***eső***, esik stb. A fent említett, ***fázik*** szó is a látványból eredő megállapítás. Ha valakit látunk tűzifával a kezében, a tűz jut eszünkbe, mely a hideg ellen van, s azért ***fázik*** (foglalkozik fával), mert melegedni akar. *A kőkor szava a kép.* Így alakult ki a ***fázik*** szó hideghatás következményi fogalma. Ha ma képződne a szó, azt mondanánk: gázazik. (Igaz, a gázszámla gondolatára már kirázza az embert a hideg. De ez számlahatás következmény. Úgyhogy lehet váltás lesz.)

A ***zongora*** neve is a ***zöng***és, ***zeng***és fogalmából jön. A ***piros*** szín a tűz színe. A tűz ***per***zsel, a ***per*** is tüzes szóvita, és a ***per***zsák a tűz népe voltak. Égő arcunk ki***pir***ul, mint a ***pir***uló hajnal a tüzes nap feljövetele előtt. A kenyér is a tűztől ***pir***ul. A magasodó, csúcsosodó ***pir***os láng a ***pir***amis alakját mutatja. És a ***pir***otechnika, ***pir***ománia szavak? Mondják, hogy idegen kifejezések. A gyök semmiképp. Talán azoknak, akik a pi***ros*** második szótagját használják a szín kifejezésére ***(rosso, rosu, rouge, rot).***

De vannak hangutánzó szavak: ***csör***ög, ***recs***eg, ***röf***ög, ***mak***og, ***nye-k***eg, ***ritty***en, ***dör***ren.

Az életátörökítő szervek megnevezése sem durva, erkölcssértő jellegű volt valaha, hanem fiziológiai, élettani szerepük *(pisálás)* vagy feszes állapothoz hasonlítás alapján kapták nevüket. Idővel aztán a közönségesség szintjére süllyesztette a tisztességtelen kajánság.

Az ősmagyar nyelv egyik ága, az etruszk nyelv máig érvényes hatásairól ***Mario Alinei: ősi kapocs*** című könyvben található bőséges adat.

Szól hát a felhívás minden magyarhoz: őrizzétek meg tisztán ezt a szép nyelvet, ne rongáljátok értelmetlen, ma divatos, jasszos, zsargon, szleng, tolvajnyelv jövevényszavakkal csak azért, hogy modernkedőknek tűnjetek.

A magyar nemzet nem tolvajnemzet, hogy a tolvajok nyelvét beszélje.

Erződjön az általatok beszélt nyelven is ez az egyenes tartás. Ne utánozzátok az anyaországi lesüllyedt, liberális kosszal, szennyel, mocsokkal fertőzött divatos beszédmodort még akkor se, ha úgymond „népszerű" művészektől halljátok. Az a szóhasználat őket csak *állapot szerinti magyartalannak* minősíti. Nem igazi magyar művészek, csak jövevény nyűvészek, akik elnyüvik, szakadttá teszik, rombolják, tönkreteszik a magyar nyelvet. Csak majmolják a magyart.

Ti magyarok vagytok, ne utánozzátok soha a majmokat! Kutassátok fel a régi kifejezéseinket, és használjátok a mindennapi beszélgetéseitekben.

„Nyelvében él a nemzet." !!! Nyelvében támad fel a magyar!

Légy büszke nyelvedre, kisdiák!

Sose feledd el, hogy ezt a csodálatos magyar nyelvet a te édesanyádtól örökölted, tanultad! A te szeretett, drága, édes anyukádtól, aki ezen a nyelven dédelgetett, becézett már megszületésed előtt, amikor még a szíve alatt hordott. Ezen a nyelven szólított neveden először megszületésed után. Az ő ajkait nézted, mikor kebléből táplált, nézted, ahogyan ajkain alakultak a számodra legkedvesebb szavak. Tőle tanultad mindazt, ami szép. A magyar dallamvilágból dudorászott neked szép dallamokat, mialatt a legcsodálatosabb, legodaadóbb anyai szeretettel ölelt gyöngéden keblére téged. Ezen a nyelven énekelt neked altatódalt, ezen a nyelven vezetett be téged a csodálatos életbe, ezen a nyelven indított először féltő szeretettel óvodába, iskolába.

„Királyi kincset" birtokolsz, az emberiség ősnyelvét, *„az isteni titkot".* Annak szeretetével növekedjél, erősödjél, hogy magatartásod is becsületes, egyenes derekú magyarként azonosítson téged.

Ne becsüld le mások nyelvét, de szeresd, és óvd meg tisztán saját nyelvedet édesanyád, édesapád emlékéért. Nem számít, milyen tájszólásban beszéled, hisz úgy ízesebb, csak óvjad ezt a drága anyai örökséget a rátolakodó, azt fertőzni akaró szlenges mocsoktól!

És légy büszke nyelvedre mindig! Ez az első világnyelv, a te szüleidtől örökölt legtisztább örökség, melyet nem vehet el tőled soha senki.

Kolumbán Sándor